

Kopecký, Milan

K problematice staročeské bible

Sborník prací Filozofické fakulty brněnské univerzity. D, Řada literárněvědná. 1966, vol. 15, iss. D13, pp. [109]-116

Stable URL (handle): <https://hdl.handle.net/11222.digilib/108514>

Access Date: 23. 02. 2024

Version: 20220831

Terms of use: Digital Library of the Faculty of Arts, Masaryk University provides access to digitized documents strictly for personal use, unless otherwise specified.

MATERIÁLY

Milan Kopecký

K PROBLEMATICE STAROČESKÉ BIBLIE

U málokteré staročeské památky literární lze předpokládat nálezy dosud neznámých textů v tak velké míře jako u bible. To souvisí s faktem, že bible byla mnohokrát opsána a vytištěna a že v české kultuře období feudalismu plnila důležité funkce: bible patřila vedle kancionálu a postily k základní četbě předobrozenského publika, její text byl pro mnohé spisovatele estetickým i myšlenkovým ideálem a vzorem jazykové správnosti, byla často citována a parafrázována. Nejpravděpodobnější jsou nové nálezy biblických (a samozřejmě nikoli jen biblických) textů v mimočeském prostředí, kam se staročeské rukopisy a tisky dostávaly různými cestami, a to darem, koupí nebo výměnou za jinou památku, ale někdy také jako „válečná kořist“. Nepřekvapí tedy, objeví-li se nálezy staročeských textů v prostředí německém, rakouském, italském nebo švédském. Pokud jde o staročeské texty biblické, bude nyní třeba jejich poměrně obsáhlý soupis rozšířit o dva údaje týkající se textů z prostředí italského a německého, totiž o Milánskou bibli a berlínský biblický fragment.

1

Textu *Milánské bible* věnoval italský slavista Sante Graciotti knihu *La bibbia paleo-boema della Biblioteca di Brera*.¹⁾ Hned úvodem je nutno k některým zprávám v našem kulturním tisku o Graciottiovi knize podotknout, že Milánská bible není objevem v pravém slova smyslu; zmiňuje se totiž o ní Čeněk Zíbrt v ČČM z r. 1909, str. 440.²⁾ Tato zmínka však unikla pozornosti pozdějších badatelů, takže ji naše nové práce o staročeské bibli nezaznamenávají. Ostatně před Graciottim Milánská bible zkoumána nebyla a nebyla ani zasazena do českých kulturních souvislostí. Aspoň z tohoto hlediska lze tedy psát o „objevu“ biblického textu. Graciotti jako první provedl důkladnou analýzu Milánské bible: podal její přesný vnějškový popis i rozbor její grafiky, stanovil její provenienci, prostudoval části mimobiblické a určil její vztah k ostatním staročeským textům biblickým, ať úplným, nebo fragmentárním, jež mu byly dostupné.

Graciotti mohl ve svých výkladech navázat na dosavadní bohaté bádání, které usměrnil sám Josef Dobrovský a k němuž podstatně přispěli Josef Jireček, Josef Vraštil, F. M. Bartoš, Josef Vašica, Jan Merell a v současné době především Vladimír Kyas. Graciotti vychází z Kyasova třídění biblických textů, vypracovaného ve studii zařazené do sborníku k jubileu Josefa Dobrovského v roce 1953.³⁾ a vyslovuje hypotézu, že Milánská bible byla napsána mezi lety 1430 až 1470 a že patří do druhé redakce biblického textu. Tato hypotéza, vycházející hlavně z faktu, že text byl napsán Husovým diakritickým pravopisem, je jistě správná, přesto však Graciottim navržené časové rozmezí je dosti široké a vyžádá si ještě určitého zpřesnění. Zdá se,

že některé jevy jazykové a také grafická podoba rukopisu (v širším smyslu slova) by vznik bible mohly posouvat do posledních let první poloviny 15. století. K tomuto názoru mne mimo jiné vede srovnání Milánské bible s některými rukopisy, které mají podobné rysy jazykové a také podobnou grafiku a které pocházejí nepochybně z první poloviny 15. století, jako je např. rukopis Husovy Postily z fondů NUK v Praze, sign. XVII A 11.

Dosud asi nebylo v možnostech Graciottiho vydat celý text Milánské bible, neboť jde o památku neobyčejně rozsáhlou. Graciotti tedy otiskl za svými výklady o Milánské bibli aspoň několik ukázek textu (Appendice, str. 151—196). Jejich problematičnost vyplývá z autorovy snahy podat text v transliterované podobě, což ovšem nebylo možno — už z důvodů technických — provést důsledně. V rozporu s touto snahou je pak zavádění (a to zase nedůsledně) moderní interpunkce do transliterovaného textu. Pokud jsem transliterované úryvky srovnával s fotokopii (které mně laskavě zapůjčil Ústav pro českou literaturu ČSAV, inv. č. 1807), přišel jsem k závěru o poměrně pečlivé ediční práci Graciottiho. Některé chyby, např. na str. 153 „vakzaťi“ místo „vkazaťi“, na str. 165 „su byli pozeymaňi“ místo „su byli zuostali pozeymaňi“ aj., jsou vysvětlitelné u knihy vysázené mimo naše země. Ovšem jestliže Graciotti chtěl podat co nejvěrnější obraz rukopisné verze, měl respektovat zásady diplomatického přepisu, a to přepisu i s eventuálními chybami a bez rozpojování původních celků; teprve taková transliterace by byla cenná pro další bádání. Případy, kdy se na malém textovém úseku Graciottiho transliterace rozchází s originálním textem, uvedu v poznámce č. 9.

Z hlediska literárněhistorického jsou na bibli Milánské pozoruhodné zvláště předmluvy; dílo obsahuje hlavní prolog k celé bibli a kromě toho 14 dílčích předmluv k některým knihám Starého zákona. Hlavní prolog je zajímavý obsahově, neboť je v něm řešena exkluzivně teologická problematika o existenci Boha před stvořením světa a o důvodech, které Boha vedly k stvoření člověka. Důležité je však i to, že hlavní prolog není přejat z Vulgáty, ačkoliv text Milánské bible textu Vulgáty odpovídá. Hlavní prolog není ovšem dochován pouze v bibli Milánské: nacházíme jej také ve třech biblických první redakce, jak uvádí 2. svazek Výboru z české literatury doby husitské (Praha 1964, str. 459 a 503), což Graciotti připomíná na str. 98. Zatím je tedy hlavní prolog Milánské bible výjimkou v biblických textech druhé redakce a v tom Graciotti zpřesňuje nejen údaje z citovaného Výboru, ale z dosavadního bádání vůbec.

V knize Santa Graciottiho upozornila na sebe italská slavistika originálním činem, kterým se obohatily naše znalosti o určité oblasti českého písemnictví. Kniha bude důležitou oporou zejména při syntetické práci o textech druhé biblické redakce. Škoda jen, že v knize chybí seznam literatury a jinojazyčné résumé, především v řeči národa, jehož kultury se spis týká.

Textu Milánské bible se velmi podobá fragment biblického textu, který se mně podařilo najít počátkem roku 1964 za mého pobytu v Berlíně. Tohoto fragmentu se s největší pravděpodobností týká Flajšhansův dvouřádkový záznam v ČCM 1910, str. 49,⁴⁾ který byl zařazen mezi údaje o rukopisech královské knihovny v Berlíně. Flajšhansův záznam nepodnítl pak asi už žádného badatele k zájmu o rukopis, takže berlínský fragment není uveden ani v Rybově a Kyasově klasifikaci českých

biblických rukopisů a tisků,⁶⁾ ani v Kyasově soupisu kompletních i fragmentárních staročeských biblí v připomenutém už jubilejním sborníku z roku 1953.

Zdá se, že berlínský fragment bible změnil v letech druhé světové války (a snad už dříve) svého majitele, ostatně budova berlínské královské knihovny byla za války zničena. Trvalo mně tedy delší dobu, nežli jsem zjistil, že rukopisný fragment bible je dnes uložen ve Staatsbibliothek Tübingen v NSR, přestože je majetkem Deutsche Staatsbibliothek Berlin v NDR a nese také její signaturu Ms. Slav. fol. 26. Tento případ je dosti typický pro dnešní situaci v berlínské Deutsche Staatsbibliothek: před koncem války byly její fondy uloženy v různých částech Německa, po válce se však do Berlína vrátily jen fondy, které byly přechodně uloženy na území dnešní NDR, kdežto fondy uložené dočasně na území dnešní NSR vráceny nebyly; proto asi polovina z veškerých knižních fondů berlínské Deutsche Staatsbibliothek je dnes „verlagert“ (jak žadatele upozorní poznámka na výpůjčním listku), tj. uskladněna v různých knihovnách NSR (rukopisy většinou v Tübingen). Pokud jde o náš fragment, patří nepochybně berlínské Deutsche Staatsbibliothek a přísluší zde k tzv. Stiftung Preussischer Kulturbesitz.

Berlínský fragment rukopisné bible obsahuje dva listy a dva úzké proužky pergamenu popsaného gotickým písmem. Na obou listech jsou napsány vždy dva sloupce textu; zrcadlo sloupce zabírá plochu 70 mm × 136 mm. Relativně nejlépe čitelný je text na prvním listě a text napsaný v levém sloupci druhého listu; text pravého sloupce druhého listu je místy nezřetelný. Oba úzké proužky pergamenu vznikly odříznutím v jednom případě levého, ve druhém případě pravého okraje dvou různých listů; první proužek je široký 12 až 15 mm, druhý proužek má šířku textu 16 až 17 mm.

Text berlínského fragmentu uvedu nyní v podobě transliterované, protože pouze takový otisk textu může být východiskem k přesnému zařazení fragmentu do vývoje českého biblického textu. Z technických důvodů jsou tečky nad písmeny označovány háčky. Ponechávám i zajímavou interpunkci, která je vyznačována tečkami. Pokud na některých místech byl rukopis špatně čitelný, nebyla interpunkce restituována.

hřiech. neb ty bože izrahelsky naff wyfwobodils ny zneřwosti naffich a dals nam spaffenie iakož gest ydne^e abychem sie neuracowali zafie apohřzieli pıkazaniami twymi. ani sie manželstvwim snimali slidmi tiechto ocharenstwi. ale abycho plnili twa pıkazanie. Zdalis sie rozhniewal nany až dozhłazenie. nechlie zuostawiti zbytkow naffnych aspaŕenie dati. Pane bože izrahelsky spravedlnys ty. že si nas opuřtil gižo smy mieli spařeni byti iako tohoto dne. Ay tot pđtobu smy whřieffe naffě podnikmžto nemože stati yžadny pđtobu

Kapitola. x̄.

A Tak kdiz sie modleffe Ezdraš zflzamy profie boha a placzie a lezie pđdchem božym. sebrali sie knemu zizrahele weliky řbor řeliff mužow yžen ydieti yplakal gest lid mnohý placzem. yotpowiedie Sechemaff řyn Sechielow řzynow Helamowych. yřekl Ezdrařřowi. my smy řhřieřřili pli panu bohu naffsemu a zpogimali smy řeny zcizieho pokolenie řludu zemřkeho. A nymie mořli byti pokanie wizrahele nad-takow winu a ucinimy řlib řepañ bohem naffsym. abycho otehnali wfsecky řeny ofebe. yti gižo^o) (Ju řie řnich zřdili podle wrole božie. ytyech kdoř sie bogie přikazař pana boha naffě podle zakonow Wřwet řt ohledati amybudem řtebu. pojřřiebe a učiř. Protoř wřlaw ezdraš zakle křieřzata popowa yiahnowa yweřken izrahel. aby uřynili podle slowa toho. ypřieřieħli řu wfickři že to wřyřie Tehdi wřlaw ezdraš předdmem bořim. yotgide dopokogika iohannowafřyna eliařřph. awřed tam chleba řt negedł aři wody pil. neb plakaje přeřtpeřie tiech gižo biechu přieřli zuyereřie. Yrozeřřan řt hlas doiwřdina pokolenie y do ieruzalemu wfem řynom přewedeřie aby řie sebrali doieruzalema. awřelike y genřby nepřieřel wetřech dnech podle rudy křieřzat yřtarřich bude mu pobrano ge^e) řbořie wfsecko. ařam bude wiħnan řřboru přiewedřnych. Ptoř řeřřli řu řie wfickři mužie řudowa a beniaminowa

pokolenie doieruzalema vetriech dnech. To gest miesiecie dewateho dwadcaty den miesiecia. I sediesfe weffken lid navhci domu božieho tŕafuce fie zahŕiech a prodeffcz. A powstaw ezdras pop y powiedie knim. Wyfte pŕstupili božie pŕkazanie, zpogimawffe sobie ženy cyzieho pokolenie, y pczimilife hŕiecha wzraheti. Ale nynie zpowiedate fye panu bohu otcow waffich, a vczinte geho libof, a otokludczte fie ot lidi zemffkych y ot žen cyzieho pokolenie. I otpowedie wyffcko množtwy. ŕka velikym hlafem. Podle tuého slova knam wffe fie stañ. Ale žel gest lid mnohy aczas dffczowy, že nemožem ŕŕtati unie, a ten vczinek nenie gednoho dne ani duru, nebfmy welmi ŕhŕieffili uteto rieci. Ptož brude vŕŕawena kniezata wewffem množŕtvi, awffickni umieŕtech naŕffich gižo fu zpogimali ſobie ženy cyzieho rodu at pŕgu wuŕŕawenych czafce a ſwimi ŕarŕſki zkaždeho mieŕta ygh ſudcie, doniž fie neotwratil hniev boha naŕffeho otnas pten hŕiech. Ptož Jonathan ſyn azahelow a Iaafia ſyn theknow⁷⁾ (ſtachu nadliem a mofoŕlam a Jebathai iahnove ſpomahachu gima. Y wčiviliſu tak ſynove pŕneſeñie. Y otgidu ezdraš pop amužie kniezata čedeŕi dodomow otcow ſwych awffickni poſwych gmenach. Y poſađiliſu fie den prvuy myeſiecia deſate⁸⁾ ptagic ſie natakow wyec. Y ſhledaſu wffickni mužie gižo biechu zpogimali ſobye ženy cizie⁹⁾ rodu až doprive dne myeſiecia prvieho¹⁰⁾. Y nalezeliſu zſynow popowych gižo fu byli zpogimali ženy cizokrajne zſynow ioſue ſyna ioſedechowa ybratŕie ge¹¹⁾ maafia a eliezer a iarib a godolia. Y dalifu natom ruce ſwogi aby zapudili ženy ſue, a zaſwoi hŕiech ſkopce zowec ofyerowali. A zſynow ſemmerowych, anani) azebedia. A zſynow Arim maafia a helia, a Semeia a Iehiel a oziaff. A zſynow pheſurowych, Helioenai maafia Ijmahel, Nathanael a Ioſaber a eleaza. A zſynow Iahnowych, Ioſabeth, a Semei, a Elaia, ten gest Čhalitha, phathia, Iudaſſ, a Eliezer, Azpiewakow Eliaſub, Azuratnych Sellum a Thellem a Vrím, Azizruhele, zſynow Phareſowych Remia a Ozia a Melchia, a Miamin, a Eliezer, a Banaia, A zſynow Elamowych Mathania a zacharias, a Ieaha Abdy a Ierimoth a heel, A zſynow zethna, Helyoenai, Heliazib, Mathania a Ierimuth, Iabeth a zaziza. A zſynow bebai, Iohannai, Anania, Zebai, Athalia, A zſynow Beni, Mofoŕlam, a Mellue, a Addaia, Iaſub a Saal a Ramoth, A zſynow phethmoab, Edna a Talal Banaias a Maſſias, Mathanias, beſeeel, a benum, a manaffe. A zſynow Herem, Eliezer, Iezue, Melchias, Semeias, Simeon, Beniamin, Maſoch, Samarias, A zſynow Alomowych, Mathanai, Mathachet, Zabed, Eliphleeth, Germai, Manaffe, Semei, Zſynow Bani, Moadi, Amramabuhel, Baneas, a badaias, Cehilan, Hama, Marimuth, a Heliaſiph, Mathanias, Mathanai a Iaſi a Bani a Benuin a Semei¹²⁾ (aſelmias anathan a adaias mechuedabaſi ſiſai ſarai ezriel aſeſeman aſemeria fellum amaria iozeph. Zſynow nebinowych aihelmathathiaš azabed zabma iaddu a iohel banaia. Ti wffickni byli zpogimali ženy ſobye cizie¹³⁾ rodu abyliſu ženy zñich gežo fu byli zrođili ſyny.

Počina ſie neemii kñiha neemiaſe. Slova neemiaſowa ſyna elchiaſowa. Y ſtalo ſie žt myeſiecia profynce leta dwudcateho, aia¹⁴⁾) biech na hradye ſuzis. I pŕgide kemnie Anani gedem zbratŕzi mei, on a mužie zivudna pokolenie. Y otazol ſem gich o žydech, gižo fu byli zoſtali pozeimani a oieruzalemu. Y powyedieli ſu my. Ti gižo fu oſtali a oſtaweni gſu pozeimanych tam wuſtaſi wvlikem tryzneni gſu a wputupeni. A žed ieruzalemfka zbořiena gest, abraný geho ſpaleny ſu ohniem. A kdiž ſem vſlyſſal ſlova takowa, ſedl ſem a plakal ſe a kwičel ſem zamnoho dni, a poſlých ſie y modlech ſie pđobličzege boha nebeſkeho, yŕekl ſem, proſſy pane bože nebeſky ſlyni wvliky yhrozny genž chowaſſ ſlibii y miſoŕrdie tiem ktož tie milugi, a oſtŕiehagi tuého pŕkazanie, buđ tue vcho naklonieno a oczí twogi oteuŕienie aby vſlyſſal modlitbu ſluky tveho gižo ſie ia modlim pđtobu dnes wnocy ywede zaſyny izrahelſke ſluky tue, a zpowiedati ſie budu zahŕiechy ſynow izrahelſkych gimaižo fu ſhŕieffili pti tobie. I ia ydom otcie meho ſhŕieffili ſmy marnofſti ſmy ſwedeni, aneoſtŕiehali ſme pŕkazanie yduchownich obyčieſno yſudow giežos pŕkazal moyžieſſowi ſluzie tue¹⁵⁾ Pamatuſ ſlova tuého giežos pŕkazal moyžieſſowi ſluzie tue¹⁶⁾. ŕka. Kdiž pŕŕŕupite me¹⁰⁾

V berlínském fragmentu se zachovala část textu Starého zákona, a to konec 1. knihy Ezdrášovy a začátek 2. knihy Ezdrášovy (neboli tzv. Nehemiáš). Slovo „hŕiech“, kterým fragment začíná, se nachází v 13. verši 9. kapitoly 1. knihy Ezdrášovy, pak následuje 10. kapitola této knihy a po ní 1. kapitola 2. knihy Ezdrášovy, v jejímž 8. verši se nachází poslední slovo druhého listu („me“). Zachovaný text na obou úzkých prouzcích pochopitelně smysl nedává, přesto je možno podle ojedinělých slov zjistit, že původní list, z něhož byl odříznut první proužek, následoval bezprostředně za druhým zachovaným listem a obsahoval text z počátku 2. kapitoly 2. knihy Ezdrášovy, a to asi verše 2 až 9. Pokud jde o druhý proužek, byl odříznut z listu, na němž byly zapsány verše 18 až 29 z 3. kapitoly 2. knihy Ezdrášovy.

Fragment tedy obsahuje poměrně malý úsek biblického textu, a to jednak vypra-

vování o pokání židů po návratu z babylonského zajetí a o oddělení pohanských žen od židovských mužů, jejichž jména jsou často uváděna ve zkomolené podobě, jednak začátek vyprávění o obnově Jeruzaléma. Text je v podstatě doslovným překladem z Vulgáty, přičemž slovní materiál je rytmicky dobře členěn.

Srovnání berlínského fragmentu s příslušnou částí jiných biblických textů vede k nespornému závěru, že fragment patří k textům druhé biblické redakce. Pokud jde o vztah fragmentu k Milánské bibli, můžeme konstatovat, že oba texty jsou si velmi blízké, i když berlínský fragment místy dosvědčuje starší stav jazykového vývoje. Je to zřejmě především z toho, že v berlínském fragmentu je často ještě zachováno starší *-ě-*, kdežto v bibli Milánské došlo už ke ztrátě jotace. Srov. např.: *a placzie a lezie* Ber. X *placze aleze* Mil.¹¹⁾; *shrieffili* Ber. X *shřěšili* Mil.; *zbořiena* Ber. X *zbořena* Mil.; *wetriech* Ber. X *wetřech* Mil.; *sluzie* Ber. X *sluze* Mil. Je samozřejmě možné, že zachovávání jotace v berlínském fragmentu je už pouze záležitostí grafickou a neodráží skutečný stav výslovnosti v době vzniku památky, nicméně i pouhý fakt, že v berlínském fragmentu jotace vyznačena je a v bibli Milánské nikoli, může být vodítkem při pokusu o časové zařazení památek. Poznámám ještě, že zvrtné zájmeno „*šie*“ se s jotací vyskytuje jak v berlínském fragmentu, tak v bibli Milánské.

Dále v berlínském fragmentu nacházíme často původní *-ó-* tam, kde v Milánské bibli je už provedena diftongizace v *-uo-*, např.: *mużow* Ber. X *mużuow* Mil.; *fudow* Ber. X *fuduow* Mil.; *możli* Ber. X *muożli* Mil. Ovšem i v bibli Milánské najdeme doklady staršího stavu, např. „*zbytkow*“ (tak i v Ber.).

Třikrát se v berlínském fragmentu vyskytuje původnější zájmenný tvar „*pdtobu*“ tam, kde bible Milánská má „*předtebu*“. Pro odraz staršího jazykového stavu v berlínském fragmentu mluví i podoby „*prodejszcz*“ a „*dšfzewowy*“, kdežto v Milánské bibli jsou podoby „*prodejt*“ a „*dštowy*“.

Tvar 1. os. plur. slovesa býti má v berlínském fragmentu zpravidla podobu „*šmy*“ (výjimečně se na konci textu vyskytuje „*šme*“), avšak v Milánské bibli je „*šmy*“ vedle podob „*gšme*“ nebo „*šme*“. Berlínský fragment zachovává důsledně starší podobu předložky a předpony „*ot*“, „*ot-*“ (např. „*ot lidi*“), kdežto v Milánské bibli už někdy proniká znění novější (např. „*odliđi*“), ačkoliv častější je i tu podoba původnější („*otehnali*“, „*otfebe*“).

Kromě bible Milánské je berlínskému fragmentu nejbližší bible Moskevská,¹²⁾ ale i ta je o něco mladší než fragment. V této bibli je už provedena ztráta jotace, vyskytuje se však vedle sebe původní *-ó-* i dvojhhláska *-uo-* („*muzow*“, „*zbitkuow*“), nacházíme tu zájmenný tvar „*przedtebu*“, slovesný tvar „*šme*“ vedle „*gšme*“, velmi často předložku nebo předponu „*od*“, „*od-*“ („*odfebe*“, „*odehnali*“) a konečně stejně jako v Milánské bibli vyskytuje se *-št-* na místě staršího *-šě-* („*pdejt*“).

V Milánské bibli i v berlínském fragmentu je sice užito diakritického pravopisu, přesto v grafice berlínského fragmentu lze zjistit některé starší rysy. Tak např. pro dnešní „*š*“ má bible Milánská zpravidla „*š*“, kdežto v berlínském fragmentu se objevuje soustavně „*šf*“. (Zdvojování „*šf*“ se výslovně zamítá v traktátu Orthographia Bohemica a místo něho se doporučuje „*š*“. Je zároveň třeba podotknout, že zdvojování „*šf*“ spojuje grafiku berlínského fragmentu s územ, který se později ustálil v typu tzv. pravopisu bratrského.) V berlínském fragmentu není ještě důsledně tečkou nad písmenem označováno „*đ*“ (např. *budte* Ber. X *buđte* Mil.), není ani důsledně označováno „*ž*“ (viz např. *množstwie* i *množstwí*), a konečně princip diakri-

tického pravopisu není vůbec uplatněn u písmene „č“, které se ve fragmentu označuje spřežkou „cz“ (např. *placzem*).

V berlínském fragmentu se poměrně hojně užívá ligatur a abreviatur (jejich užívání se ostatně doporučuje v traktátu *Orthographia Bohemica*), kdežto v bibli Milánské (i Moskevské) je většinou znění nezkrácené. Srov. např.: *p̄kazanimi* Ber. X *p̄rikazaňmi* Mil., *abychō* Ber. X *abychom* Mil., *naffē* Ber. X *našem* Mil., *p̄dchmem* Ber. X *před chramem* Mil., *p̄eliff* Ber. X *přelíš* Mil., *mnoký* Ber. X *mnohym* Mil., *pti* Ber. X *proti* Mil., *sepanē* Ber. X *sepanem* Mil., *Ptož* Ber. X *Protož* Mil., *p̄stupili* Ber. X *přestupili* Mil., *p̄cziniliste* Ber. X *přičiniliste* Mil., *pgdu* Ber. X *přigdu* Mil., *pten* Ber. X *proten* Mil., *p̄doliczegē* Ber. X *předobličegem* Mil. V Milánské bibli se sice místy také vyskytnou zkratky, zejména u gen. sg. adjektiv (*bozie°*, *cizie°* apod.), ale v menším rozsahu než v berlínském fragmentu. I řídkší užívání zkratk je drobným důkazem pro vývojové zařazení Milánské bible za berlínský fragment.

Jazykový a grafický rozbor berlínského fragmentu tedy dokazuje, že jde o text poněkud starší, nežli je bible Milánská a Moskevská; časově lze jeho vznik zařadit nepochybně do doby nedlouho po roce 1430. Tato hypotéza by mohla být zpřesněna po eventuálním nálezů dalších částí rukopisu; není ostatně vyloučen ani nálezk původního celku bible. Zatím se však nedá předpokládat místo uložení původního celku, protože o provenienci dochovaného fragmentu je známo jen velmi málo: „Nähere Angaben über die Herkunft können wir leider nicht machen, da unser Akzessionsjournal diese verschweigt. Das Fragment wurde in seinem jetzigen Zustand 1857 erworben. Mehr läßt sich nicht feststellen.“¹³)

*

Rejstřík našich biblických textů druhé redakce je teď bohatší o dvě dosud neregistrované památky — o úplný text bible Milánské a o fragmentární text berlínský. Posouzení knihy Graciottiho o bibli Milánské a otištění i rozbor berlínského fragmentu chce být drobným příspěvkem k zajímavé problematice staročeské bible. Další studium této problematiky z hlediska filologického a literárněhistorického by mělo cílevědomě směřovat k přípravě kritické edice předobrozených biblických textů. Úsilí o brzké dosažení tohoto cíle má své opodstatnění v obrovském významu bible v české společnosti období feudalismu.

POZNÁMKY

¹ Pubblicazioni dell' Università cattolica del sacro Cuore, Scienze filologiche e letteratura — 8, Milano 1964, str. 196.

² Čeněk Zíbrt, *Bohemica XIV. a XV. století v cizích bibliotékách*, ČČM 1909, str. 432—444.

³ Vladimír Kyas, *Dobrovského třídění českých biblických rukopisů ve světle pramenů*, sborník Josef Dobrovský 1753—1953, Praha 1953, str. 227—300.

⁴ Václav Flajšhans, *Bohemica XIV. a XV. století v cizích knihovnách*, ČČM 1910, str. 48—53.

⁵ Bohumil Ryba a Vladimír Kyas, *Označení českých biblických rukopisů a tisků*, Věstník České akademie věd a umění 1952, str. 37—45.

⁶ Chybějící text levého sloupce doplňuji v kulatých závorkách podle bible Milánské, fol. 148b. Chybějící text představuje asi dvě pětiny původního sloupce; dochováno je 28 řádků, měl tedy původní sloupec asi 46 řádků.

⁷ Chybějící text pravého sloupce doplňuji v kulatých závorkách podle bible Milánské, fol. 148b.

⁸ Chybějící text levého sloupce druhého listu doplňuji v kulatých závorkách podle bible Milánské, fol. 148b.

⁹ Od slova „*afelmias*“ po „*aiu*“ můžeme naši transliteraci textu Milánské bible srovnat s transliterací Graciottiho, který na str. 165 své knihy otiskl z 1. knihy Ezdrášovy mimo jiné 10. kapitolu, verše 33–34 a z 2. knihy Ezdrášovy mimo jiné 1. kapitolu, verše 1–3. Graciotti zde především rozpojuje spojky od jmen a užívá jediného znaku pro „s“, otiskuje tedy např. „*a selmias a nathan a adaias*“ místo náležitého „*afelmias anathan a adaias*“, dále místo „*nebinyowych*“ otiskuje „*nebinyowych*“, místo „*aihel*“ prepisuje „*aichel*“, přičemž toto jméno odpojuje od dalšího jména „*mathathias*“, s nímž je v rukopise psáno dohromady. Nesprávně je také transliterováno slovo „*spogimati*“ místo náležitého „*zpgimati*“. Konečně Graciotti rozepisuje zkratky, tedy místo „*cizie*“ píše „*cizieho*“, místo „*st*“ otiskuje „*gest*“.

¹⁰ V dalším řádku (tj. v posledním řádku pravého sloupce druhého listu) je pouze několik nečitelných zbytků písma.

¹¹ Ber. = berlínský fragment; Mil. = Milánská bible.

¹² Naposledy o ní psal Vladimír Kyas v článku *Česká rukopisná bible v Moskvě*, LF 1959, str. 247–249; srovnání příslušného místa jsem provedl podle fotokopíí Ústavu pro českou literaturu ČSAV, inv. č. 1005.

¹³ Cituji z dopisu, který jsem dostal 4. 3. 1965 z Handschriftenabteilung der Deutschen Staatsbibliothek Berlin; děkuji za ochotné sdělení i za povolení k otisknutí rukopisného fragmentu

Zur Problematik der altschechischen Bibel

Im ersten Teil seines Artikels würdigt der Verfasser das Buch des italienischen Slawisten Sante Graciotti *La bibbia paleoboema della Biblioteca di Brera* (Milano 1964). Er schätzt besonders Graciottis ausführliche Analyse mit der Schlußfolgerung, daß die Mailänder Bibel zu den tschechischen Texten der zweiten Bibelredaktion gehört. Der Verfasser hält die von Graciotti angeführte Zeitspanne für die Entstehung der Bibel (zwischen den Jahren 1430—1470) für zu breit und drückt die Meinung aus, daß die Mailänder Bibel in den letzten Jahren der ersten Hälfte des 15. Jahrhunderts entstanden sei. Im zweiten Teil seines Artikels analysiert Kopecký die vollständige Ausgabe des Handschriftfragmentes der altschechischen Bibel, das er am Anfang des Jahres 1964 in den Handschriftenbeständen der Deutschen Staatsbibliothek Berlin (derzeit in Tübingen deponiert) entdeckt hat. Dieses Fragment enthält den Schluß des 1. Buches Esra und den Anfang des 2. Buches Esra (oder das Buch Nehemia). Es handelt sich um den Text der zweiten tschechischen Bibelredaktion (nach der Meinung des Verfassers ist er nach dem Jahre 1430 entstanden), der dem Text der Mailänder Bibel nahe steht. Sowie die Mailänder Bibel als auch das Berliner Bibelfragment vermehren den bisherigen Bestand an altschechischen Bibeltexten.

M. K.